

Arrest

nr. 193 459 van 11 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van 30 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Bosnische nationaliteit verklaart te zijn, komt België binnen op 24 mei 2009 en dient op 25 mei 2009 een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar drie minderjarige kinderen, Dj. ° 1993, D. ° 2000 en V. ° 2003.

Op 5 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 38 793 van 16 februari 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2010 wordt het vierde kind van verzoekster geboren, B.

Op 27 mei 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 november 2011 wordt het vijfde kind van verzoekster geboren, L.

Op 9 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 17 maart 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 24 oktober 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 100 680 van 10 april 2013 worden deze beslissingen van 19 november 2012 vernietigd.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 24 oktober 2012, deze wordt opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 185 084 van 4 april 2017 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 11 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 185 086 van 4 april 2017 wordt dit bevel vernietigd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er contacten zijn tussen de Belgische administratie en de Bosnische autoriteiten om na te gaan of de zoon van verzoekster, die "*special needs*" heeft, bij een eventuele terugkeer naar Bosnië terecht kan in een school of instelling. Er wordt een instelling gevonden die bereid is om het kind op te nemen.

Op 1 augustus 2013 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 185 085 van 4 april 2017 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Bij arrest van de Raad nr. 185 085 van 4 april 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 maart 2016 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden.

Op 7 december 2016 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

"Aan mevrouw(1):

naam : R.

voornaam : V.

geboortedatum : (...)1978

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poggin tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor hij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor hij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor hij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres in België

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poggin tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor zij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor zij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor zij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Ze heeft asiel gevraagd en op 18/02/10 en het beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS werd verworpen. Vanaf die datum is zij verplicht samen met haar familie België te verlaten. Ze vroeg 4 keer een regularisatie omwille van medische redenen gevraagd, wat telkens werd afgewezen. Ze verwees in de aanvraag naar de medische problemen van R., D. (°2000).

Sinds februari 2012 werd de familie door DVZ opgevolgd in het kader van de SEFOR procedure. Mevrouw werd hierbij uitgenodigd door de vreemdelingendienst van Turnhout met de mededeling dat ze het land moet verlaten. Ze moest bewijzen dat ze de nodige voorbereidingen treft om aan deze beslissing te voldoen, wat niet gebeurd is. Telkens de familie een negatieve beslissing (regularisatie) moest ondertekenen, werd deze procedure herhaald, zonder enig resultaat. Ze weigert halstarig mee te werken aan haar terugkeer.

Betrokkene verklaart in de "Vragenlijst Hoorplicht" die zij op 13.04.2017 invulde dat haar kinderen zich eveneens in België bevinden.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verwijst in de Vragenlijst Hoorplicht" die zij op 13.04.2017 invulde naar de medische toestand van R., D. (° 2000), één van haar kinderen. De DVZ zocht voor R., D. (° 2000) al contact met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang. De familie kon zich ook aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dus in eerste instantie zijn er ook mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project special needs van DVZ ook deze familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteunen in Bosnië (huur appartement, medische kosten, etc).

Betrokkene weigert echter mee te werken aan een terugkeer.

Betrokkene heeft op 22.10.2012 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag is nog steeds hangende maar heeft geen schorsende werking en verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden. R. V. weigert halstarig mee te werken en tracht via haar kinderen (V. en D.) sinds jaren haar illegaal verblijf te verlengen. Momenteel verblijven haar minderjarige kinderen V. , B. en L. bij haar schoondochter die ook illegaal op het grondgebied verblijft

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poggin tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor zij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor zij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor zij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 08.10.2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 13.02.2012

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)."

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

"wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene verklaart in de "Vragenlijst Hoorplicht" die hij op 13.04.2017 invulde dat haar kinderen zich eveneens in België bevinden.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haren familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Deze beslissing schendt artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht dan ook niet.

Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Ze heeft asiel gevraagd en op 18/02/10 en het beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS werd verworpen. Vanaf die datum is zij verplicht samen met haar familie België te verlaten. Ze vroeg 4 keer een regularisatie omwille van medische redenen gevraagd, wat telkens werd afgewezen. Ze verwees in de aanvraag naar de medische problemen van R., D. (°2000).

Sinds februari 2012 werd de familie door DVZ opgevolgd in het kader van de SEFOR procedure. Mevrouw werd hierbij uitgenodigd door de vreemdelingendienst van Turnhout met de mededeling dat ze het land moet verlaten. Ze moest bewijzen dat ze de nodige voorbereidingen treft om aan deze beslissing te voldoen, wat niet gebeurd is. Telkens de familie een negatieve beslissing (regularisatie) moest ondertekenen, werd deze procedure herhaald, zonder enig resultaat. Ze weigert halstarig mee te werken aan haar terugkeer. Twee minderjarige kinderen V. en D. (die onder dwang van de jeugdrechter op internaat werd geplaatst) zijn niet opgenomen in het nationale geboorteregister van Bosnië en de Bosnische overheden waardoor ze geen toelating tot terugkeer kunnen geven omdat ze de kinderen niet beschouwen als kinderen van R.V.. R. V. weigert halstarig mee te werken en tracht via haar kinderen

(V. en D.) sinds jaren haar illegaal verblijf te verlengen. Momenteel verblijven haar minderjarige kinderen V. , B. en L. bij haar schoondochter die ook illegaal op het grondgebied verblijft.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor hij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor hij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor hij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kan samen met haar gezin haar leven verder zetten in Bosnië al dient ze hiervoor mee te werken om te bewijzen dat V. en D. haar kinderen zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Bij arrest nr. 188 236 van 12 juni 2017 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissingen verworpen.

Op 3 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging, een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 24 oktober 2012, deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 207 950.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3 . Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat gericht is tegen de bijlage 13septies en dat als volgt luidt:

"Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"(...)"

Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

Verweerder stelt ten eerste dat door de correctionele veroordelingen er 'kan' worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dergelijke motivering is in de voorwaardelijke wijs opgesteld, zodat zij niet standhoudt.

Het gaat hier om een beperkt aantal feiten en het zijn allesbehalve zware of zeer ernstige feiten.

De veroordelingen betreffen immers voornamelijk de herroeping van toegekende werkstraffen, daar verzoekster deze niet had vervuld, gelet op haar persoonlijke situatie, zijnde een alleenstaande moeder van 5 kinderen.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoekster, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

" De beleidsmargin van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Bouloufi/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd (eigen onderlijning)

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder hier geen of onvoldoende rekening mee gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoekster neerkomt op een verblijf van meer dan 10 jaren in België.

Daarenboven dient eveneens rekening gehouden worden met de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien, waarbij het in casu zo is dat de feiten reeds meer dan 2 jaar geleden gebeurd zijn.

Vervolgens dient er rekening gehouden te worden met de gezinssituatie van verzoekster, zijnde een alleenstaande moeder van 5 kinderen, waarvan één kind, D., zwaar gehandicapt is en dagdagelijkse zorgen nodig heeft, welke in het geboorteland van verzoekster niet voorhanden zijn.

Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 april 2017.

Eveneens dient er rekening gehouden worden met het feit dat de zus van verzoekster, mevrouw R. D. hier weldegelijk wettelijk verblijft, tesamen met haar echtgenoot en kinderen.

Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, waarbij verzoekster en haar kinderen enerzijds al hun sociale, culturele en familiale banden hebben met België, waarbij alle minderjarige kinderen hier school lopen en er helemaal geen sprake is van dergelijke banden met Bosnië.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 31 mei 2017 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Dit wordt ook bevestigd in het arrest nr. 172.204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 juli 2016 (zaak RvV 186 248 / II) waar werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel beroept op een eerdere veroordeling van feiten die reeds jaren geleden zijn gebeurd, dit niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een actuele dreiging en deze beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt:

"Gelet op het feit dat alle veroordelingen van de verzoekende partij die worden opgesomd in de bestreden beslissing en waarop de verwerende partij haar beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij baseert, betrekking hebben op feiten die dateren van voor juli 2005, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor, op grond van de opgegeven motieven, te stellen dat de verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gezien er reeds meer dan 10 jaar zijn verstreken sinds het plegen van de laatste feiten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen

(RVV, arrest nr. 172.204 dd. 20 juli 2016 (RVV186 248/11))

Door in casu dezelfde redenering te voeren, wordt met huidige beslissing eveneens deze motiveringsplicht geschonden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt wel degelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verweerder stelt ten tweede dat verzoekster het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod, welke gegeven is geweest in 2013 en dit voor een periode van drie jaar.

Evenwel is dit reisverbod geheel achterhaald, daar het liep tot 8 oktober 2016.

De bestreden beslissing dateert van 30 mei 2017, zodat deze beslissing dateert van na het einde van de periode van het reisverbod.

Voor de goede orde van zaken, verwijst verzoekster naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 april 2017, waarbij reeds werd geoordeeld dat verzoekster geen belang meer had om hiertegen beroep aan te tekenen, daar de termijn ondertussen verstreken was.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Verweerder stelt ten derde dat verzoekster momenteel geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Verzoekster en haar vijf kinderen wonen op het adres te (...), zijnde een LOI woning, welke zij ter beschikking werden gesteld door Fedasil.

De argumentatie van verweerder is bijgevolg geheel onjuist.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

4.

Ten vierde stelt verweerder dat verzoekster halsstarrig weigert om mee te werken met haar terugkeer en dat zij telkens opnieuw een medische regularisatie opstart, welke telkens wordt afgewezen.

Dergelijke motivatie is geheel onjuist.

Verzoekster heeft op 22 oktober 2012 een machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend, welke na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10 april 2013 en 4 april 2017 nog steeds hangende is.

De motivering in het laatste arrest spreekt boekdelen hieromtrent.

Verweerder laat na om na te kijken of er in het land van herkomst een voldoende behandeling aanwezig is voor D..

De vermelding momenteel dat men een aangepaste school heeft gevonden, volstaat niet.

D. heeft in deze niet alleen een aangepaste school nodig, maar een geheel aan aangepaste behandeling voor zijn medische problematiek.

Dergelijke motivering typeert de houding van verweerder: men komt telkens met een kleine oplossing voor een veelheid en verschillendheid van de medische problematiek van D..

Dergelijke motivering kan niet aanvaard worden.

Daarenboven vermeldt verweerder zelf dat D. geen toelating krijgt van de Bosnische autoriteiten om het land binnen te komen, daar hij niet werd opgenomen in het geboorteregister van Bosnië.

Dokter V. stelt in zijn medisch getuigschrift dd. 15 juli 2013 (dat bij het verzoekschrift dd. 1 augustus 2013 werd gevoegd) het volgende:

"Patiëntje heeft op 3 jaar tijd een zeer positieve evolutie van ontwikkeling doorgemaakt. Kan nu stappen, meer woorden praten."

De behandelend arts voegt daaraan toe dat het enkel door veel aandacht, kinesitherapie, logopedie en intense begeleiding is dat D. kan evolueren naar een gedeeltelijke vorm van zelfstandigheid.

Hier was voordien nog geen sprake van.

Het is met name ook enkel en alleen door deze intensieve en gepaste begeleiding dat D. de afgelopen jaren de weg heeft kunnen afleggen die hij heeft afgelegd.

Deze ontwikkeling had Devid in zijn land van herkomst nooit kunnen vervolmaken en een verdere positieve trend zal enkel ingezet kunnen worden daar waar hij de toegang heeft tot de benodigde zorgen.

Dat hij deze niet kan verkrijgen in zijn land van herkomst, en zeker niet als Roma, blijkt afdoende uit de volgende informatie.

Alzo stelde Human Rights Watch:

"Many Roma remained unable to access needed health care services due to registration restrictions, and most Roma remained in informal settlements with poor housing."

(HRW - Human Rights Watch, World Report 2012, 22 January 2012, <http://www.ecoi.net/local link/208842/314417 en.html>)

Ook andere bronnen schetsen een gelijkaardig beeld:

"Minority returnees often faced intimidation and complained of discrimination in hiring. In returnee areas throughout the country, the percentage of minorities holding municipal employment was neither representative of current populations, nor consistent with legally mandated percentages based on the 1991 census, indicating local government failures to implement and enforce the provisions of the law. Minority returnees also faced obstructions in their access to education, health care, and pension benefits, as well as poor infrastructure.

[...]

There were an estimated 80,000 to 100,000 Roma in the country. Roma experienced serious difficulties in enjoying the full range of fundamental human rights provided to them under the law. The country's Helsinki Committee for Human Rights estimated that only 1 percent of the working-age Romani population were employed and indicated that employers usually downsized Roma first during a reduction in force. Many Roma lacked birth certificates, identification cards, or a registered residence, preventing them from accessing health care and public education services or registering to vote."

(USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010, 8 April 2011, <http://www.ecoi.net/local link/158267/260706 en.htm>)

"ECRI is furthermore deeply concerned that some persons in Bosnia and Herzegovina have no health insurance at all. This particularly concerns Roma and minority returnees'. the lack of identity documents of many Roma constitutes a serious obstacle to registration with health insurance providers, and for Roma and other vulnerable groups, low rates of employment and/or of enrolment in schools mean they are also less likely to enjoy automatic health insurance cover.

[..]

Roma are seriously disadvantaged in all fields of life, including education, employment, housing, health and access to other public services."

(ECRI, ECRI Report on Bosnia and Herzegovina,

<http://www.ecoi.net/file upload/1226 1297762466 bih-cbc-iv-2011 -002-eng.pdf>, 29-38)

Hieruit blijkt aldus dat de Roma-bevolking in Bosnië-Herzegovina ernstig wordt gediscrimineerd, o.m. op het vlak van gezondheidszorg waardoor er voor verzoekers quasi geen medische behandeling voor handen is.

Specifiek met betrekking tot de door D. benodigde zorg blijkt ook dat deze niet aanwezig is in Bosnië:

"The law in both entities prohibits discrimination against persons with physical, sensory, intellectual, and mental disabilities; however, there was discrimination against persons with disabilities in employment, education, and access to health care and other state services.

Children with disabilities lacked sufficient medical care and educational opportunities."

(USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010, 08 April 2011, l.c.)

"While noting the progress made in psychiatric facilities, including Sokolac Psychiatric Clinic, the Committee remains concerned at issues of institutional accommodation of mentally disabled persons, in particular with regard to overcrowding in institutions and lack of adequate psychosocial support by competent organs (art. 16)."

(Committee Against Torture, Consideration of reports submitted by States parties under article 19 of the Convention: Concluding observations of the Committee against Torture: Bosnia and Herzegovina, http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1306159668_cat-c-bih-co-2-5-en.pdf, 7)

Deze zaken wijzen er op dat Devid in Bosnië-Herzegovina niet die mate van zorg zal krijgen die hij, aldus de behandelende geneesheren, absoluut nodig heeft.

Daarnaast is er ook sprake van een miskening van art. 8 EVRM in de bestreden beslissing, daar men onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster nog vijf kinderen heeft, waarvan 4 minderjarig en de oudste zwaar gehandicapt is.

Daarnaast heeft verzoekster ook nog een zus, welke zich legaal in België bevindt, meer bepaald R. D. Daarenboven zijn de minderjarige kinderen R. V. en R. D. niet opgenomen in het nationale bevolkingsregister van Bosnië, waardoor de Bosnische autoriteiten weigeren om toelating tot terugkeer te geven voor deze twee minderjarige kinderen.

De argumentatie van verweerder dat art. 8 EVRM niet geschonden wordt, doordat verzoekster tesamen met haar kinderen zal uitgewezen worden, gaat bijgevolg niet op.

Door deze gegevens te miskennen, schendt de beslissing bijgevolg de aangehaalde wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel, uitsluitend gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 8 EVRM;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het motiveringsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Vooreerst beweert verzoekende partij dat zij geen voldoende en ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare en fundamentele veiligheid.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht heeft gemotiveerd dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, nu zij tijdens haar verblijf in België niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde. Verzoekende partij werd meermaals opgesloten in de gevangenis.

Verweerder wijst in het bijzonder op:

- Op 19.09.2014 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld wegens diefstal tot een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel voor 3 maanden;

- Op 23.03.2016 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens poging tot diefstal met geweld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

- Op 07.12.2016 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens diefstal-bendevorming tot een gevangenisstraf van 6 maanden;

Gelet op de meerdere veroordelingen tot een gevangenisstraf wegens verschillende misdrijven, is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te oordelen dat uit de aard, de herhaaldelijkheid en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoekende partij betwist het bestaan van deze misdrijven overigens niet.

Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de gevangenisstraf het gevolg is wegens het niet-uitvoeren van een werkstraf, merkt verweerder op dat dit geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, in kader van zijn discretionaire bevoegdheid, op basis van 3 veroordelingen, waarvan verzoekende partij het bestaan niet betwist én waarvan de meest recente dateert van 07.12.2016, te besluiten dat verzoekende partij met haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de familieleden van verzoekende partij, net als verzoekende partij, illegaal op het grondgebied verblijven.

In casu is er dan ook geen sprake van een verbreking van de gezinscel en zullen de kinderen niet van hun moeder worden gescheiden.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn dan ook niet dienstig.

Zie dienaangaande:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Waar verzoekende partij verwijst naar haar zus die legaal op het grondgebied zou verblijven, benadrukt verweerder dat uit vaststaande rechtspraak blijkt dat er tussen meerderjarige verwanten bijkomende banden van afhankelijkheid dienen aangetoond worden, hetgeen verzoekende partij geenszins aantoonst.

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Evenmin kan verzoekende partij zich beroepen op sociale relaties, daar sociale relaties niet onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM vallen.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande herhaalt verweerder dat het gehele gezin van de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, zodat moet worden aangenomen dat men elders een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Louter ten overvloede merkt verweerder nog op dat reeds geoordeeld werd dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij houdt vervolgens voor dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet afdoende werd onderzocht of er een behandeling voorhanden is voor het gehandicapt kindje van verzoekende partij in Bosnië.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek elke grondslag mist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er contacten waren tussen de Belgische administratie en de Bosnische autoriteiten om na te gaan of de zoon van verzoekende partij, die ‘special needs’ heeft, bij een terugkeer naar Bosnië terecht kan in een school of instelling. Er werd een instelling gevonden die bereid is om het kind op te nemen.

Tevens kon de familie zich aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen. Aldus zijn er mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project ‘special needs’ van DVZ ook de familie voor een bepaalde periode praktisch steunen.

Aldus kan verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing niet onderzocht heeft of een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij halsstarrig weigert te voldoen aan haar terugkeerverplichting.

Louter ten overvloede benadrukt verweerder, ook al haalt verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM niet aan, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending op artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf de mening is toegedaan dat haar zoon kampt met ernstige gezondheidsproblemen en om die reden niet kan terugkeren naar het land van herkomst, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Door haar vage beschouwingen dat haar kind niet kan reizen en geen verzorging zou krijgen in het land van herkomst, toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing het leven van haar kind in gevaar brengt.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vervolgens levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd gemotiveerd dat zij geen vaste of gekende verblijfplaats in België heeft, terwijl zij aan de Rivierstraat 111 te Turnhout zou wonen, zijnde een LOI-woning.

Vooreerst merkt verweerder op dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog in de gevangenis verbleef. Momenteel verblijft verzoekende partij in een LOI-woning van FedAsil.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat voormelde overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard betrekking heeft op het risico op onderduiken dat in hoofde van de verzoekende partij bestaat, van zodra zij vrijgelaten werd uit de gevangenis en geen steun meer zal krijgen van FedAsil.

Terwijl hoe dan ook moet vastgesteld worden dat het bekritiseerde motief slechts een overvloedig motief betreft, gelet op het feit dat de beslissing tot terugleiding naar de grens nog steunt op een ander determinerend motief, zijnde dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, geen gevolg heeft gegeven aan een eerder inreisverbod en eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tot slot haalt verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing zich steunt op een inreisverbod dat reeds verlopen is.

De verweerder antwoordt hierop dat het kwestieuze motief naar haar oordeel niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoekende partij gewezen beslissing.

De kritiek van verzoekende partij daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op de het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de

toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° en °12 van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt vermeld dat er een risico is op onderduiken, dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven heeft. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat uit haar gedrag “kan” worden afgeleid dat zij geacht wordt de openbare orde te schaden, gezien het gebruik van de voorwaardelijke wijs meent verzoekster dat dit motief niet stand houdt. Tevens wijst verzoekster erop dat het gaat om een beperkt aantal niet ernstige feiten en dat de veroordelingen herroepingen van werkstraffen betreffen. Verzoekster meent dat er geen voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde is, zodat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet zomaar opzij kan worden geschoven. Verzoekster meent dat haar gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM zwaarder doorweegt. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, onder meer over artikel 42 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van het EHRM daarin geciteerd. Verzoekster wijst erop dat rekening moet worden gehouden met haar gezinssituatie: zij is alleenstaande moeder van vijf kinderen waarvan één kind zwaar gehandicapt is en zorgen nodig heeft die niet in het land van herkomst aanwezig zijn. Verzoekster wijst er tevens op dat haar zus met haar eigen gezin op legale wijze in België verblijft. Verzoekster meent dat rekening moet worden gehouden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land waarheen ze wordt verwijderd. Zij stelt enkel banden te hebben met België. Hierover wordt niets vermeld in de bestreden beslissing.

Inzake het motief betreffende het inreisverbod, wijst verzoekster erop dat dit inreisverbod slechts geldig was tot 8 oktober 2016 en dat dit als dusdanig werd vastgesteld in het arrest nr. 185 085 van 4 april 2017.

Inzake het motief betreffende het onderduiken wijst verzoekster erop dat zij momenteel in een LOI-woning verblijft ter beschikking gesteld door Fedasil, zodat de gebruikte argumentatie onjuist is.

Waar gesteld wordt dat verzoekster halsstarrig weigert om mee te werken aan haar terugkeer, wijst verzoekster erop dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende is, na vernietigingsarresten van 10 april 2013 en 4 april 2017. Haar zoon D. heeft een aangepaste school nodig en een aangepaste behandeling voor zijn medische problematiek. Daarenboven krijgt haar zoon D. geen toelating van de Bosnische autoriteiten om Bosnië binnen te komen, gezien hij daar niet in de geboorteregisters werd opgenomen. Dit wordt zelfs vermeld in de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst naar een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat haar zoon in België een positieve evolutie van ontwikkeling doormaakt. Deze positieve ontwikkeling zal hij nooit kunnen doormaken in zijn land van herkomst. Hij zal daar immers niet de nodige zorgen krijgen, zeker niet als Roma. Verzoekster verwijst in dit verband naar rapporten van Human Rights Watch van januari 2012, naar een ECRI rapport over Bosnië en Herzegovina uit 2011, naar het “*Country Report on Human Rights Practices*” 2010 van het US Departement of State van 8 april 2011, naar het ongedateerde “*Consideration of reports submitted by States parties under article 19 of the Convention: Concluding observations of the Committee against Torture: Bosnia and Herzegovina*” van het Committee Against Torture. Deze rapporten wijzen er volgens haar op dat zoon D. niet die mate van zorg zal krijgen die hij nodig heeft.

Verzoekster meent ten slotte dat er een miskenning is van artikel 8 van het EVRM: in de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster vijf kinderen heeft, waarvan vier minderjarig en een zwaar gehandicapt. Verzoekster heeft ook een zus die legaal in België verblijft. De kinderen V. en D. zijn niet opgenomen in het bevolkingsregister van Bosnië, waardoor de Bosnische autoriteiten weigeren om toelating tot terugkeer te geven voor deze 2 minderjarige kinderen. Bijgevolg gaat het niet op te stellen dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt omdat verzoekster samen met haar kinderen zal uitgewezen worden, gezien er twee niet toegelaten worden tot Bosnië.

3.1.3.3. Het gebruik van het woord “kan” neemt niet weg dat *in casu* kon worden vastgesteld dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekster werd drie maal veroordeeld voor diefstal of poging tot diefstal, in september 2014, in maart en in december 2016. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, zijn deze veroordelingen recent tot vrij recent en bijgevolg zijn de onderliggende feiten en verzoeksters gedrag dat tot deze feiten heeft geleid, ook vrij recent. De omstandigheid dat deze vonnissen een herroeping van een werkstraf betreffen, doet hieraan geen afbreuk gezien verzoekster de feiten die aan de basis van deze veroordelingen liggen, niet betwist. Het motief voor het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster meent dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om een inmenging te rechtvaardigen in haar gezinsleven voorzien door artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat er *in casu* geen ongerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoekster is, zoals hieronder zal blijken onder punt 3.1.3.7.

3.1.3.4. Inzake het inreisverbod werd inderdaad in het arrest nr. 185 085 van 4 april 2017 overwogen dat dit inreisverbod voor een duur van drie jaar, gold tot 8 oktober 2016. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 mei 2017 kan dus niet steunen op artikel 7, 12° van de vreemdelingenwet: “*wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is*”. Verzoekster maakte op het ogenblik waarop haar het huidige bevel werd ter kennis gebracht, niet het voorwerp uit van een inreisverbod. Zij had daar vroeger het voorwerp van uitgemaakt maar heeft er geen gevolg aan gegeven. Dit motief kan echter beschouwd worden als een overtollig motief, zonder hetwelk de bestreden beslissing nog steeds kan steunen op het motief voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.3.5. Het motief inzake het onderduiken betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het bestreden bevel bevat drie redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan die elk op zichzelf volstaan om te schragen waarom geen termijn wordt toegestaan:

- artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet : er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid
- artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Zoals hierboven onder punt 3.1.3.3. reeds werd uiteengezet, kon de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid vaststellen dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekster een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2012, haar ter kennis gebracht op 13 februari 2012. Zij geeft weliswaar redenen op om te rechtvaardigen waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel, maar zij betwist niet dat ze het niet heeft opgevolgd. Elk van beide motieven alleen volstaat reeds om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Bijgevolg is het motief dat er een risico op onderduiken bestaat een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.3.6. Verzoekster uit kritiek op het motief dat zij halsstarrig weigert mee te werken aan haar terugkeer. Dit motief maakt deel uit van één van de redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens uiteen gezet waarom de verwerende partij meent dat dit weinig waarschijnlijk is:

“Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Ze heeft asiel gevraagd en op 18/02/10 en het beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS werd verworpen. Vanaf die datum is zij verplicht samen met haar familie België te verlaten. Ze vroeg 4 keer een regularisatie omwille van medische redenen gevraagd, wat telkens werd afgewezen. Ze verwees in de aanvraag naar de medische problemen van R., D. (°2000).

Sinds februari 2012 werd de familie door DVZ opgevolgd in het kader van de SEFOR procedure. Mevrouw werd hierbij uitgenodigd door de vreemdelingendienst van Turnhout met de mededeling dat ze het land moet verlaten. Ze moest bewijzen dat ze de nodige voorbereidingen treft om aan deze beslissing te voldoen, wat niet gebeurd is. Telkens de familie een negatieve beslissing (regularisatie) moest ondertekenen, werd deze procedure herhaald, zonder enig resultaat. Ze weigert halstarrig mee te werken aan haar terugkeer.”

Verzoekster legt in het middel uit waarom zij volgens haar geen gevolg kon geven aan dit bevel: ze heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, die na twee vernietigingsarresten van de Raad nog steeds hangende is. Deze aanvraag werd ingediend in functie van haar zoon die gehandicapt is, een aangepaste school nodig heeft en een aangepaste behandeling voor zijn medische problematiek. Verzoekster wijst erop dat deze zorgen niet aanwezig zijn in Bosnië maar wel in België, en dat zij tot goede resultaten leiden. Tevens wijst verzoekster erop dat Bosnië niet toelaat dat haar zoon het land binnenkomt, omdat hij daar niet werd opgenomen in het geboorteregister.

Er dient te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet meebrengt dat er voor verzoekster enig recht op verblijf ontstaat. Haar aanvragen werden telkens onontvankelijk verklaard, zodat er *in casu* geen sprake is geweest van een ontvankelijk verklaarde aanvraag met eventuele afgifte van een attest van immatriculatie. Het louter indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat haar zoon in België een betere omkadering zou krijgen dan in Bosnië, is op zich geen reden om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist niet dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op een gegeven ogenblik een instelling in Bosnië heeft gevonden die bereid was om haar zoon op te nemen. Verzoekster meent echter dat dit niet volstaat en dat een aangepaste behandeling nodig is voor zijn problematiek (kinesithérapie, logopedie, intensieve begeleiding). Verzoekster maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat deze aangepaste behandeling niet aanwezig zou zijn in de in Bosnië gevonden instelling. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de aanvraag van oktober 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die nog openstond, inmiddels is afgesloten met een nieuwe beslissing van 3 juli 2017. Verzoekster heeft een beroep ingediend tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat zij als Roma-familie gediscrimineerd zullen worden wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, wordt opgemerkt dat de door haar aangehaalde rapporten dateren van 2011 en 2012 en bijgevolg niet recent zijn. Verzoekster toont dus niet op concrete wijze aan dat deze eventuele discriminatie wat betreft toegang tot de gezondheidszorg heden ten dage nog het geval is. Na raadpleging van de in het middel vermelde link inzake het ongedateerd rapport van het *“Committee against Torture”*, blijkt dat dit document dateert van januari 2011, zodat ook hier dezelfde opmerking kan worden gemaakt.

Tevens wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing inzake een opvangmogelijkheid voor de zoon en de toegang hiertoe het volgende wordt opgemerkt: *“De DVZ zocht voor R., D. (° 2000) al contact met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang. De familie kon zich ook aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dus in eerste instantie zijn er ook mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project special needs van DVZ ook deze familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteunen in Bosnië (huur appartement, medische kosten, etc). Betrokkene weigert echter mee te werken aan een terugkeer.”* In de bestreden beslissing worden de verschillende mogelijkheden vermeld waarvan verzoekster gebruik

kan maken bij een terugkeer: reïntegratiesteun aanvragen bij de gemeente of stad waar ze willen wonen en/of het project "special needs" van de Dienst Vreemdelingenzaken. Door te benadrukken dat de zorg voor haar zoon beter is in België dan in Bosnië en daarvoor gedateerde informatie te gebruiken, toont verzoekster niet aan dat zij op gerechtvaardigde wijze geen gevolg zou hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl zij verschillende mogelijkheden van hulp heeft bij een terugkeer naar Bosnië, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat haar zoon D. geen toelating van de Bosnische autoriteiten krijgt om Bosnië binnen te komen, gezien hij daar niet in de geboorteregisters werd opgenomen, blijkt dat dit vermeld wordt in de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. In dit verband dient te worden vastgesteld dat kan worden aangenomen dat het de taak is van verzoekster om haar kinderen te laten inschrijven in de registers van de burgerlijke stand. Haar zoon D. werd geboren in 2000 in Sarajevo, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De omstandigheid dat hij niet is ingeschreven in Bosnië, kan niet worden verweten aan de verwerende partij. Minstens kan worden verwacht dat verzoekster haar medewerking verleent om dit nu vanuit België in orde te brengen, wat niet het geval is, blijkens de uiteenzetting in dit verband in de tweede bestreden beslissing: *"Twee minderjarige kinderen V. en D. (die onder dwang van de jeugdrechter op internaat werd geplaatst) zijn niet opgenomen in het nationale geboorteregister van Bosnië en de Bosnische overheden waardoor ze geen toelating tot terugkeer kunnen geven omdat ze de kinderen niet beschouwen als kinderen van R.V.. R. V. weigert halsturig mee te werken en tracht via haar kinderen (V. en D.) sinds jaren haar illegaal verblijf te verlengen."* Verzoekster ontkent niet dat ze hieraan niet meewerkt. Nu verzoekster hieraan niet meewerkt, heeft zij geen geoorloofd en wettig belang bij dit onderdeel van het middel en kan zij niet ten gunste van zichzelf invoeren dat twee van haar kinderen niet terug kunnen keren naar Bosnië omdat ze daar niet staan ingeschreven in de registers.

3.1.3.7.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.1.3.7.2. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij vijf kinderen heeft, waarvan vier minderjarig en één van deze minderjarigen is zwaar gehandicapt. De gehandicapte zoon D. heeft dagdagelijkse zorgen nodig, die niet voorhanden zijn in verzoeksters geboorteland, zoals volgens verzoekster werd vastgesteld in het arrest van de Raad nr. 185 084 van 4 april 2017. Tevens wijst verzoekster erop dat haar zus in België verblijft op legale wijze, samen met haar eigen echtgenoot en kinderen. Twee van verzoeksters kinderen zijn niet opgenomen in het bevolkingsregister van Bosnië, waardoor er geen toelating is voor terugkeer van deze twee minderjarige kinderen. Verzoekster zal bij terugkeer dus gescheiden worden van deze kinderen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven van verzoekster met haar kinderen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Waar verzoekster aanvoert dat haar zus op legale wijze in België verblijft met haar gezin, wordt opgemerkt dat verzoekster in dit verband geen verdere informatie geeft en dat in dat verband geen gegevens blijken uit de stukken van het administratief dossier. Alleszins wordt opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* meerderjarige zussen, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* verduidelijkt verzoekster niet met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met haar zus of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat een familieleven met haar zus valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.7.3. Gelet op het beschermenswaardig gezinsleven van verzoekster met haar kinderen, dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.1.3.7.4. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoeksters gezinsleven:

“Betrokkene verklaart in de “Vragenlijst Hoorplicht” die zij op 13.04.2017 invulde dat haar kinderen zich eveneens in België bevinden.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verwijst in de Vragenlijst Hoorplicht” die zij op 13.04.2017 invulde naar de medische toestand van R., D. (° 2000), één van haar kinderen. De DVZ zocht voor R., D. (° 2000) al contact met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang. De familie kon zich ook aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dus in eerste instantie zijn er ook mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project special needs van DVZ ook deze familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteunen in Bosnië (huur appartement, medische kosten, etc).

Betrokkene weigert echter mee te werken aan een terugkeer.

Betrokkene heeft op 22.10.2012 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag is nog steeds hangende maar heeft geen schorsende werking en verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden. R. V. weigert halstarig mee te werken en tracht via haar kinderen (V. en D.) sinds jaren haar illegaal verblijf te verlengen. Momenteel verblijven haar minderjarige kinderen V. , B. en L. bij haar schoondochter die ook illegaal op het grondgebied verblijft.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij benadrukt dat de kinderen van verzoekster, net als verzoekster zelf, illegaal op het grondgebied verblijven, dat het hele gezin België dient te verlaten en dat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Er wordt opgemerkt dat dit strookt met de gegevens van het dossier. Waar verzoekster aanvoert dat twee van haar minderjarige kinderen geen toestemming krijgen om naar Bosnië te gaan omdat zij daar niet zijn ingeschreven in het geboorteregister, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze kinderen geboren werden in Sarajevo en wordt herhaald dat het aan verzoekster toekomt om mee te werken aan het laten inschrijven van deze kinderen in de registers aldaar. De verwerende partij merkt in de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, op dat verzoekster weigert hieraan mee te werken, en zoals reeds gesteld betwist verzoekster dit gebrek aan medewerking niet. In dit verband wordt opnieuw vastgesteld dat verzoekster zich niet geoorloofd en wettig op haar eigen nalaten/gebrek aan medewerking kan beroepen, omdat verzoekster zelf zo actief aan de basis ligt van het feit dat het hele gezin mogelijk niet samen naar Bosnië kan vertrekken. De oorzaak voor dit gegeven ligt niet bij de verwerende partij maar ligt bij verzoekster zelf, die op deze wijze verhindert dat de administratieve afhandeling voor de reisdocumenten van het hele gezin plaatsvindt. De verwerende partij heeft niet de bedoeling de gezinsleden van elkaar te scheiden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. *In casu* kan bijgevolg niet worden aangenomen dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting bestaat.

3.1.3.7.5. Tevens wordt opgemerkt dat, wanneer een verdragsstaat de aanwezigheid van een vreemdeling op haar grondgebied gedooft, wat het mogelijk maakt om een beslissing op een verblijfsaanvraag of de beslissing inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing of de beslissing op een nieuwe verblijfsaanvraag af te wachten, de verdragsstaat de vreemdeling in staat stelt om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in het gastland, om relaties aan te knopen en om een familieleven te scheppen. Hieruit volgt echter niet automatisch dat artikel 8 van het EVRM de overheden van het gastland de verplichting oplegt om verzoekster toe te staan zich te vestigen in het gastland. In dezelfde zin, het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99.; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Verzoekster heeft haar gezinsleven ontwikkeld/gesticht (twee kinderen zijn in België geboren) op een moment dat zij wist dat haar verblijfsstatus in België onzeker was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 108 en 113). Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een *fait accompli* scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 108 en 114).

Er moet bijgevolg worden onderzocht of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn en of die in de belangenafweging werden betrokken.

3.1.3.7.6. Verzoekster voert aan dat haar minderjarige zoon gehandicapt is en in het land van herkomst niet de zorgen zal krijgen die hij hier krijgt. Volgens verzoekster werd dit bevestigd in een arrest van de Raad.

Vooreerst wordt opgemerkt dat in het arrest van de Raad nr. 185 084 van 4 april 2017 wordt overwogen dat de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de bestreden beslissing enkel vaststelt dat de zoon van verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat, zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn voor verzoeksters zoon in het land van herkomst of verblijf, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeksters zoon niet eveneens uitermate ernstig is, en dat dit een te beperkende interpretatie is van artikel 9ter van de vreemdelingenwet:

“3.1.3.6. In casu blijkt uit de bestreden beslissing geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van de zoon van verzoekster in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer stelt wat dit betreft wel dat “het geen kritieke gezondheidstoestand betreft, dat de beschreven problematiek op korte termijn geen gevaar inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en geen direct risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of verblijf.”

De ambtenaar-geneesheer gaat hierbij op algemene wijze in op het risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of verblijf, maar uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging – of van een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening – volgens de verwerende partij reeds volstaat om “overtuigend te besluiten dat de betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van 9 ter van de Vreemdelingenwet”. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het (algemeen) advies van de ambtenaar-geneesheer wat betreft het risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of verblijf, maar wordt enkel vastgesteld dat de zoon van verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat, zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn voor verzoeksters zoon in het land van herkomst of verblijf, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeksters zoon niet eveneens uitermate ernstig is.

Een ruimer onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Deze bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de verwerende partij van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd door de verwijzing in dit verband naar artikel 3 van het EVRM en het gestelde in de bestreden beslissing dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid in de zin dat er actueel geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, volstaat om te besluiten dat de betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van 9ter van de vreemdelingenwet.

De vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf wordt in de bestreden beslissing aldus volledig verbonden aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de

fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling."

In huidige eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Betrokkene verwijst in de Vragenlijst Hoorplicht" die zij op 13.04.2017 invulde naar de medische toestand van R., D. (° 2000), één van haar kinderen. De DVZ zocht voor R., D. (° 2000) al contact met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang. De familie kon zich ook aanmelden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dus in eerste instantie zijn er ook mogelijkheden tot sociale ondersteuning en indien nodig kon het project special needs van DVZ ook deze familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteunen in Bosnië (huur appartement, medische kosten, etc)."

Hieruit blijkt dat in huidige eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de situatie van de gehandicapte zoon van verzoekster, dat de verwerende partij contact heeft gezocht met een gespecialiseerde school in het land van herkomst die kan instaan voor de opvang van deze zoon, dat de familie de mogelijkheid heeft om zich aan te melden voor reïntegratiesteun bij de gemeente/stad waar ze willen wonen, dat indien nodig de familie een beroep kan doen op het project "special needs" van de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor de familie voor een bepaalde periode praktisch ondersteund zou worden in Bosnië.

Hieruit blijkt dat de uitzonderlijke omstandigheden aanwezig in dit dossier in de belangenafweging werden betrokken. Verzoekster toont niet aan dat dit op een kennelijk onredelijk wijze zou gebeurd zijn of op grond van een foutieve feitenvinding.

In casu wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.1.3.7.7. Waar verzoekster meent dat rekening diende te worden gehouden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen de familie wordt verwijderd, blijkt dat zij melding maakt van gegevens die vermeld worden in de artikelen 42bis en 42ter van de vreemdelingenwet, die van toepassing zijn indien een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie. In het kader van een algemene toetsing aan artikel 8 van het EVRM van een bevel zoals *in casu*, moeten deze elementen niet afzonderlijk worden onderzocht. Er wordt geen einde gesteld aan een legaal verblijf en verzoekster is geen burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie.

3.1.3.7.8. Waar verzoekster in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nog verwijst naar rechtspraak van de Raad met daarin geciteerde rechtspraak van het EHRM, wordt opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is nu verzoekster niet aantoont dat de feitelijke gegevens aan de grondslag van deze rechtspraak *mutatis mutandis* kunnen toegepast worden op onderhavig geval. De rechtspraak van de Raad die verzoekster aanhaalt, heeft immers betrekking op familieleden van een Belg of van een burger van de Unie, of op familieleden van in België erkende vluchtelingen, wat voor verzoekster niet het geval is. De rechtspraak inzake artikel 43 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op verzoekster, aangezien zij niet aantoont burger van de Unie te zijn of een familielid van een burger van de Unie. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

3.1.3.7.9. Waar verzoekster meent dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er een inbreuk is op artikel 8 van het EVRM en dat die gerechtvaardigd wordt door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing en kan zij niet gevolgd worden. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het gedrag van verzoekster dat geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden als reden om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet), en wordt verwezen naar het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid dat verzoekster vormt als reden om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan (artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet). In de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM, hierboven weergegeven, wordt niet verwezen naar elementen van openbare orde waardoor een inbreuk in haar gezinsleven gerechtvaardigd zou zijn.

3.1.3.8. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat is gericht tegen het inreisverbod:

“B.2. Inreisverbod

Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“(…)

1.

Verweerder stelt dat een inreisverbod van 8 jaar gerechtvaardigd is omwille van het feit dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit wordt ten stelligste betwist door verzoekster en blijkt ook niet uit de feiten an sich.

Er is weldegelijk sprake van een miskenning van art. 8 EVRM in de bestreden beslissing, daar men onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster nog vijf kinderen heeft, waarvan 4 minderjarig en de oudste zwaar gehandicapt is.

Daarnaast heeft verzoekster ook nog een zus, welke zich legaal in België bevindt, meer bepaald R. D.

Daarenboven zijn de minderjarige kinderen R. V. en R. D. niet opgenomen in het nationale bevolkingsregister van Bosnië, waardoor de Bosnische autoriteiten weigeren om toelating tot terugkeer te geven voor deze twee minderjarige kinderen.

De argumentatie van verweerder dat art. 8 EVRM niet geschonden wordt, doordat verzoekster tesamen met haar kinderen zal uitgewezen worden, gaat bijgevolg niet op.

Haar twee minderjarige kinderen V. en D. kunnen voorlopig niet naar Bosnië vertrekken, zodat dit weldegelijk een inbreuk betreft op art. 8 EVRM.

Daarnaast stelt verweerder dat verzoekster halsstarrig weigert om mee te werken met haar terugkeer en dat zij telkens opnieuw een medische regularisatie opstart, welke telkens wordt afgewezen.

Dergelijke motivatie is geheel onjuist.

Verzoekster heeft op 22 oktober 2012 een machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend, welke na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10 april 2013 en 4 april 2017 nog steeds hangende is.

De motivering in het laatste arrest spreekt boekdelen hieromtrent.

Verweerder laat na om na te kijken of er in het land van herkomst een voldoende behandeling aanwezig is voor D.

De vermelding momenteel dat men een aangepaste school heeft gevonden, volstaat niet.

D. heeft in deze niet alleen een aangepaste school nodig, maar een geheel aan aangepaste behandeling voor zijn medische problematiek.

Dergelijke motivering typeert de houding van verweerder: men komt telkens met een kleine oplossing voor een veelheid en verschillendheid van de medische problematiek van D.

Dergelijke motivering kan niet aanvaard worden.

Daarenboven vermeldt verweerder zelf dat D. geen toelating krijgt van de Bosnische autoriteiten om het land binnen te komen, daar hij niet werd opgenomen in het geboorteregister van Bosnië.

Dokter Vandeput stelt in zijn medisch getuigschrift dd. 15 juli 2013 (dat bij het verzoekschrift dd. 1 augustus 2013 werd gevoegd) het volgende:

"Patiëntje heeft op 3 jaar tijd een zeer positieve evolutie van ontwikkeling doorgemaakt. Kan nu stappen, meer woorden praten."

De behandelend arts voegt daaraan toe dat het enkel door veel aandacht, kinesithérapie, logopedie en intense begeleiding is dat D. kan evolueren naar een gedeeltelijke vorm van zelfstandigheid.

Hier was voordien nog geen sprake van.

Het is met name ook enkel en alleen door deze intensieve en gepaste begeleiding dat D. de afgelopen jaren de weg heeft kunnen afleggen die hij heeft afgelegd.

Deze ontwikkeling had D. in zijn land van herkomst nooit kunnen vervolmaken en een verdere positieve trend zal enkel ingezet kunnen worden daar waar hij de toegang heeft tot de benodigde zorgen.

Dat hij deze niet kan verkrijgen in zijn land van herkomst, en zeker niet als Roma, blijkt afdoende uit de volgende informatie.

Alzo stelde Human Rights Watch:

"Many Roma remained unable to access needed health care services due to registration restrictions, and most Roma remained in informal settlements with poor housing."

(HRW - Human Rights Watch, World Report 2012, 22 January 2012,

<http://www.ecoi.net/local link/208842/314417 en.html>)

Ook andere bronnen schetsen een gelijkaardig beeld:

"Minority returnees often faced intimidation and complained of discrimination in hiring. In returnee areas throughout the country, the percentage of minorities holding municipal employment was neither representative of current populations, nor consistent with legally mandated percentages based on the 1991 census, indicating local government failures to implement and enforce the provisions of the law. Minority returnees also faced obstructions in their access to education, health care, and pension benefits, as well as poor infrastructure.

[...]

There were an estimated 80,000 to 100,000 Roma in the country. Roma experienced serious difficulties in enjoying the full range of fundamental human rights provided to them under the law. The country's Helsinki Committee for Human Rights estimated that only 1 percent of the working-age Romani population were employed and indicated that employers usually downsized Roma first during a reduction in force. Many Roma lacked birth certificates, identification cards, or a registered residence, preventing them from accessing health care and public education services or registering to vote."

(USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010, 8 April 2011, <http://www.ecoi.net/local link/158267/260706 en.html>)

"ECRI is furthermore deeply concerned that some persons in Bosnia and Herzegovina have no health insurance at all. This particularly concerns Roma and minority returnees: the lack of identity documents of many Roma constitutes a serious obstacle to registration with health insurance providers, and for Roma and other vulnerable groups, low rates of employment and/or of enrolment in schools mean they are also less likely to enjoy automatic health insurance cover.

[...]

Roma are seriously disadvantaged in all fields of life including education, employment, housing, health and access to other public services."

(ECRI, ECRI Report on Bosnia and Herzegovina,

<http://www.ecoi.net/file upload/1226 1297762466 bih-cbc-iv-2011-002-eng.pdf>, 29-38)

Hieruit blijkt aldus dat de Roma-bevolking in Bosnië-Herzegovina ernstig wordt gediscrimineerd, o.m. op het vlak van gezondheidszorg waardoor er voor verzoekers quasi geen medische behandeling voor handen is.

Specifiek met betrekking tot de door D. benodigde zorg blijkt ook dat deze niet aanwezig is in Bosnië:

"The law in both entities prohibits discrimination against persons with physical, sensory, intellectual, and mental disabilities; however, there was discrimination against persons with disabilities in employment, education, and access to health care and other state services.

Children with disabilities lacked sufficient medical care and educational opportunities."

(USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010, 08 April 2011, l.c.)

"While noting the progress made in psychiatric facilities, including Sokolac Psychiatric Clinic, the Committee remains concerned at issues of institutional accommodation of mentally disabled persons, in particular with regard to overcrowding in institutions and lack of adequate psychosocial support by competent organs (art. 16)."

(Committee Against Torture, Consideration of reports submitted by States parties under article 19 of the Convention: Concluding observations of the Committee against Torture: Bosnia and Herzegovina, http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1306159668_cat-c-bih-co-2-5-en.pdf. 7)

Deze zaken wijzen er op dat D. in Bosnië-Herzegovina niet die mate van zorg zal krijgen die hij, aldus de behandelende geneesheren, absoluut nodig heeft.

Verweerder stelt tenslotte dat door de correctionele veroordelingen er 'kan' worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dergelijke motivering is in de voorwaardelijke wijs opgesteld, zodat zij niet standhoudt.

Het gaat hier om een beperkt aantal feiten en het zijn allesbehalve zware of zeer ernstige feiten.

De veroordelingen zijn enerzijds herroeping van de toegekende werkstraffen, daar verzoekster deze niet had vervuld, gelet op haar persoonlijke situatie, zijnde een alleenstaande moeder van 5 kinderen.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoekster, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VD3) (cfr. supra).

Het oplegde inreisverbod van maar liefst 8 jaar is bijgevolg allesbehalve proportioneel te noemen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verweerder heeft het in casu dus over een inreisverbod van maar liefst acht jaar.

Art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 is nochtans duidelijk trapsgewijs opgesteld:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Hieruit blijkt duidelijk dat een inreisverbod van meer dan drie jaar enkel dient te worden opgelegd indien strikt noodzakelijk.

De wetgever heeft hierbij gesteld dat dit maximaal drie jaar mag zijn, doch in geval van fraude of schijnhuwelijk wordt dit maximum opgetrokken tot vijf jaar.

Enkel ingeval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan er sprake zijn van een maximale termijn boven de vijf jaar.

Het is dan ook duidelijk dat enkele kleine diefstallen van jaren geleden, niet voldoende zijn om deze zwaarwichtige drempel te bereiken.

Verzoekster kan immers bezwaarlijk worden gezien als een ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit blijkt daarenboven zelfs uit de bewoording van verweerder zelf:

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder geeft hier zelf toe dat verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wat duidelijk niet hetzelfde is als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, zoals vereist in art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de opstelling van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 blijkt duidelijk dat enkel ingeval van de zwaarste misdadigers, die een ernstige en actuele bedreiging zijn voor de Belgische nationale veiligheid of openbare orde, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kunnen krijgen wat in casu niet het geval.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak, allesbehalve proportioneel te noemen zoals verweerder poogt aan te halen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel, uitsluitend gericht tegen het inreisverbod van 8 jaar, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Artikel 8 EVRM;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het motiveringsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel

Verweerder merkt op dat verzoekende partij dezelfde kritiek uit tegen het inreisverbod als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding.

Verweerder zal zich dan ook beperken door te verwijzen naar de uiteenzetting van het eerste middel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van 8 jaar aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel is evenmin ernstig.”

3.2.3.1. In een tweede middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu wordt toepassing gemaakt van het vierde lid van dit artikel, dat bepaalt dat een inreisverbod kan worden opgelegd van meer dan vijf jaar, en wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat de verwerende partij oordeelt dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De volledige motivering in dit verband luidt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging feiten waarvoor hij op 23.03.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal-bendevorming-deelname feiten waarvoor hij op de 07.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feiten waarvoor hij op de 19.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

Verzoekster voert aan dat het opgelegde inreisverbod van maar liefst acht jaar niet proportioneel te noemen is, dat de feiten waarvoor verzoekster veroordeeld werd beperkt zijn in aantal en allesbehalve zware of zeer ernstige feiten zijn. Verzoekster wijst er op dat enkele kleine diefstallen niet voldoende zijn om de zwaarwichtige drempel van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid te bereiken. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dit blijkt volgens verzoekster ook uit de bewoordingen van de tweede bestreden beslissing zelf: *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij aangeeft dat verzoekster “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, wat volgens haar duidelijk niet hetzelfde is als een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is volgens verzoekster voorbehouden voor de zwaarste misdadigers.

3.2.3.2. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij meent dat er een verschil is tussen de vaststelling dat een vreemdeling door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, en de omstandigheid dat een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt in de tweede bestreden beslissing vermeld dat verzoekster drie maal werd veroordeeld. In 2014 wegens gewone diefstal, waarvoor zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel. In maart 2016 wegens poging tot wanbedrijf-diefstal met geweld of bedreiging, waarvoor zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden. In december 2016 wegens gewone diefstal-bendevorming-deelname, waarvoor zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden. Verzoekster betwist deze feiten en veroordelingen niet.

Er wordt niet ontkend, zoals hierboven reeds werd gesteld, dat de verwerende partij op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid kon vaststellen dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad acht het evenwel kennelijk onredelijk om zonder verdere verduidelijking te oordelen dat verzoekster overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster werd achtereenvolgens veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel, vier maanden en zes maanden, wegens diefstal en poging tot diefstal met geweld. De verwerende partij laat na om in de tweede bestreden beslissing te verduidelijken hoe en op welke wijze hieruit zou blijken dat het gedrag van verzoekster ertoe aanleiding zou geven dat zij een “ernstige” bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Dit volstaat voor de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige onderdelen van het tweede middel worden niet onderzocht.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de eerste bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 houdende het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET